Người chép sử: Lý Ngọc Linh
(Người xuất hiện trong giấc mơ của Lý Ngọc Linh là Nguyễn Duy Phương, anh đã tạ thế vào ngày 20/01/2025 vào hồi 1 giờ 25 phút sáng. Lý Ngọc Linh rất có duyên với người âm, thường xuyên mơ thấy người âm. Đây là cuộc báo mộng quan trọng, là lời dặn dò của Nguyễn Duy Phương đối với người bạn 4 năm Lý Ngọc Linh, bố mẹ anh, người yêu anh là Nguyễn Thị Nguyệt Hằng và bạn cấp 3 cùng trường Đào Nguyễn Nhật Anh. Sau khi nghe mọi lời dặn dò của Nguyễn Duy Phương, Lý Ngọc Linh đã chép lại toàn bộ lời anh)

Bối cảnh giấc mơ là tại một nơi giống như trường học, nó là những dãy lớp màu vàng, có cây cối xanh mát bao quanh. Khung cảnh rất “thanh xuân vườn trường”, nó mê hoặc lòng tôi khiến tôi chỉ muốn ngắm mãi.
Có một người đang nằm bất động và khi tôi lại gần, lại thấy người đó không chảy ra máu mà chảy ra chất lỏng màu trắng như sữa và có kẹo ngọt trên đó. Mất một lúc để tôi nhận ra đó là bạn tôi, vẻ mặt rất bình tĩnh và có đôi phần thoải mái, tôi động vào cái xác lay bạn dậy và khóc lớn.
Từ xa một Duy Phương khác tiến lại, tôi sốc lắm, cậu ấy còn nằm đây kia mà, tôi ngớ người cho đến khi Phương lên tiếng quở tôi:

“Tao chết rồi mà mày vẫn joke về tao được à? Tao tên Duy Phương, nhưng tao không hướng về cái chết, tao hướng về sự yên bình ở một nơi khác, nơi mà tao vẫn dõi theo chúng mày nên mày đừng nghĩ tao chết rồi đùa gì thì đùa”
Nó nói vậy làm tôi sợ chết khiếp rồi nó lại nói:
“Tao đùa thôi! Những câu joke ở mày thực sự khiến tao buồn cười và đúng là địa ngục cũng không chứa mày, nhưng chỗ tao chứa, tao giữ chỗ cho mày đấy”
Tôi trừng mắt nhìn nó, nó có vẻ thấu tôi căng nên mới nói:
“Đùa vậy đủ rồi, mày có thể giúp tao chuyển lời đến với mọi người không?”
Tôi tất nhiên là đồng ý với nó rồi.
Nó bảo rằng nó muốn gửi lời xin lỗi đến bố mẹ nó vì nó dại dột quá, nó đã không tìm đến sự giúp đỡ của bố mẹ trước đấy, cho đến lúc nó hôn mê nó vẫn cảm nhận được sự đau khổ của bố nó. Nó mất rồi, có tang rồi nó mới biết cái chết của nó khiến mọi người xung quanh đau buồn ra sao. Nó không yên tâm về bố mẹ nó lắm sau khi nó mất nhưng nó tin mọi chuyện sẽ ổn và nó đã tìm lại sự bình yên cho nó. Mọi người không cần lo cho nó đâu. Nó ổn. Nó vẫn dõi theo mọi người.
Với Hằng, nó xin lỗi rất nhiều vì đã bỏ Hằng lại giữa thế giới tàn ác này. Nó mong sau cái chết của nó,

Hằng sẽ mạnh mẽ hơn, mong Hằng hạnh phúc theo cách của riêng Hằng, nó sẽ tôn trọng điều đấy. Nó cảm động vì tình yêu Hằng dành cho nó lớn hơn nó nghĩ. Nhưng nó quá bồng bột nên đã chẳng thể nhận ra. Nó mong Hằng tiếp tục thực hiện lời hứa của cả hai trước đó, nếu Hằng cần giúp đỡ hãy tìm đến tôi và Nhật Anh. Nó mong tôi sẽ hỗ trợ hoặc đồng hành hoặc tham gia cùng Hằng thực hiện những lời hứa còn dang dở. Nó mong tôi chấp nhận lời thỉnh cầu của nó, tôi đồng ý và sẽ hỗ trợ hết mình.

Với Nhật Anh, nó cảm ơn Nhật Anh vì 3 năm cấp 3 đã luôn dìu dắt và bên nó, nó biết ơn những gì Nhật Anh đã làm cho nó lắm. Nhật Anh là một người anh, người bạn của nó, nó thấy vui khi được chơi cùng Nhật Anh. Khi ấy nó không tìm Nhật Anh tâm sự vì nó là một thằng sợ Nhật Anh và mọi người thấy phiền, nó cũng không muốn ai níu kéo nó vì nó đã quyết định rồi, hơn cả nó muốn dứt khoát để tìm về cõi vĩnh hằng hơn mong Nhật Anh và mọi người tôn trọng quyết định của nó. Nó sợ rằng Nhật Anh học cũng stress như nó mà nó lại đổ đống tiêu cực lên Nhật Anh là không hay và nó cũng chỉ muốn được an yên lúc đấy. Nó quý Nhật Anh lắm.

Và rồi là tôi, nó mong tôi hãy thay nó tạo ra những câu joke để đời, nó không trách đâu. Nó nhớ những hôm call 8 tiếng 1 days rồi mới quên, nhớ những

trưa đánh liên quân, nhớ hôm chơi minecraft đến 3h sáng, nhớ lần đầu gặp được nhau sau 3 năm chỉ quen trên mạng. Nó muốn tôi hãy tiếp tục joke để mọi người vui, chúc tôi học hành đỗ đạt nó sẽ phù hộ cho tôi. Nó cảm ơn tôi vì đã làm bạn với nó từ lúc nó còn là một thằng lowkey trên mxh chả có gì đến lúc nó được mọi người biết đến nhờ shitpost và nó yêu được Hằng, tôi dõi theo và hỗ trợ nó khi ấy nó cảm ơn lắm. Nó thấy có lỗi với tôi vì chưa đi fes với tôi và project nó hứa trước đó giờ phải hủy bỏ ngang. Nó coi tôi như BFF dù rằng tôi chỉ gặp nó rất ít nhưng nó vui khi được làm bạn với tôi.
Và rồi nó tạm biệt tôi
“Tao đã nói hết những gì tao cần nói rồi, tuy còn những người khác nhưng chúng mày hiện tại là ưu tiên của tao”
Với những người khác, nó cảm ơn họ trong cuộc đời dù là ít hay nhiều đã vui đùa cùng nó, vài ba dòng tin nhắn hay số ít lần call cũng đủ rồi, nó vui khi được biết mọi người.
Và rồi nó bảo:
“Nếu có kiếp sau hi vọng tất cả chúng ta sẽ được đi cùng với nhau, tao vẫn muốn tiếp tục được yêu Hằng và vẫn muốn được làm con của bố mẹ, vẫn muốn gặp và làm bạn với chúng mày. Hi vọng kiếp sau sẽ dịu dàng hơn với nó và mọi người. Nó yêu mọi người nhiều lắm.”

Và rồi nó đi xa dần, mờ dần, tôi sợ lắm, vội bật dậy và chạy theo nó, nó càng ngày càng xa tôi hơn, tôi bất lực lắm tôi muốn níu giữ nó lại nhưng tôi vấp cục đá, té ngã và tỉnh dậy.